
Pien van Vliet (2^e prijs)

Het Eksterproject 2002

In een overmoedige bui gaf ik mij op voor het eksternesten-onderzoek. Wel een waagstuk voor een beginnend vogelaar! Maar ach, een ekster is een duidelijke vogel, niet snel over het hoofd te zien.

De handleiding hierbij kreeg ik alras thuis gestuurd, het door mij te onderzoeken gebied rood omlijnd. De Vesting Naarden was me te beurt gevallen. Dichtbij huis, dus dat is prettig. Al vóór de officiële begindatum op 22 januari een oriënterende

ronde gelopen en de oude nesten in kaart gebracht. Zo'n stuk of 20 waren het er wel. Nadien meteen weer een kijkje genomen, nog weinig te bespeuren. Mijn vogelmaatje, nieuwsgierig geworden naar mijn territorium, liep een keer gezellig mee. We zagen leuke dingen, enkele pas geleerd op de vogelherkenningscursus, zoals grote zaagbekken, nijlgans, staartmezen en een buizerd, maar eksters hó maar.

Toen ik geveld door de griep noodgedwongen het bed moest houden, kwam er eventjes niets van eksters en eksternesten zoeken, edoch verlost was ik niet van ze: mijn koortsdromen waren voornamelijk zwart-wit! Nog wat bibberig ter been hervatte ik mijn vrijwillige taak, zag op een weiland wel tien tot twaalf eksters. Misschien jonge vrijgezellen? Maar bij de nesten slechts een enkel verdwaald exemplaar.

Één nest bij mij aan het eind van de straat frequenteerde ik op onverwachte momenten, wat verbazing bij de omwonenden wekte. Wenkbrauwen werden opgetrokken, een gordijntje omzichtig opzij geschoven. Ik zwaaide dan maar vrolijk om de spanning te breken. Mijn groet werd aarzelend beantwoord, maar je zag ze denken: "nu staat ze alwéér naar boven te kijken. Zou ze wel helemaal?!"

Eind maart, begin april kwam er een kortstondige opleving in de waarnemingen. Hier en daar waren ze aan het bouwen. Leuk

gezicht: één voert takken aan, de ander schikt nog wat. Lang staan kijken, gelukkig in het buitengebied!

Daarna was er weinig te beleven aan het eksterfront, althans binnen mijn gezichtsveld. Af en toe nog een extra ronde gemaakt. Als de teleurstelling groot was, niet eens de nestkaart ingevuld. Steeds nul op het rekest.

Toen na een korte voorjaarsvakantie ineens de blaadjes aan de bomen zaten, waren een aantal nesten vrijwel onzichtbaar geworden. Ik deed nog een ultieme, maar vruchteloze

poging om over prikkeldraad en hekken te klimmen. Vermaande mezelf dat ik op-mijn-leeftijd eigenlijk zulke dingen niet meer hoor te doen.

Er is mij veel ontgaan: broeden, voedsel brengen, jongen uitvliegen. Helaas, van dit alles niets gezien.

Een buitenstaander klinkt het wellicht vreemd in de oren, maar zo vaak als de afgelopen maanden ben ik in geen tijden op de Wallen geweest! Mijn reputatie heeft er onder geleden. Het resultaat was niet geweldig, maar het was erg leuk om te doen!